

درباره پژوهشگر

هادی صفایی‌پور در سال ۱۳۶۰ در اصفهان متولد شد. وی که تحصیلات دانشگاهی خود را در رشته معماری به انجام رسانده است، مدرک کارشناسی خود را از دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوراسگان و مدرک کارشناسی ارشد و دکتری خود را از دانشگاه تربیت مدرس اخذ نمود و دوره فرصت مطالعاتی دوره دکتری خود را در گروه تاریخ هنر دانشگاه پنسیلوانیا سپری کرد. وی در سال ۱۳۹۴ از رساله دکتری خود با عنوان «روش‌شناسی فهم و تبیین مراجع طراحی معماران سنتی معاصر ایران» دفاع کرد. دکتر صفایی‌پور هم‌اکنون استادیار مرکز مستندنگاری و مطالعات معماری ایران، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه شهید بهشتی است. از ایشان تاکنون چندین مقاله علمی- پژوهشی و علمی- ترویجی منتشر و همچنین مقالات و سخنرانی‌های متعددی در همایش‌های داخلی و خارجی و کارگاه‌های آموزشی متعددی ارائه شده است. تقدیر بابت ویرایش کتاب «معماری ایرانی: نیارش» (جایزه کتاب سال جمهوری اسلامی ایران در سال ۱۳۹۱)، عضویت در برنامه پژوهشی با عنوان «پیوند اقسام تاریخ هنر: عبور از مرزها»، که با هدایت مؤسسه هنر کورتلد دانشگاه لندن و حمایت مؤسسه گتی در حال انجام است و کسب مقام دوم در بخش مسابقه پایان‌نامه برتر (دومین کنفرانس بین‌المللی سازه و معماری در سال ۱۳۹۰) از دیگر افتخارات وی است.

هادی صفایی‌پور

رتبه: برگزیده سوم بخش بزرگسال

تحصیلات: دکتری

عنوان اثر: روش‌شناسی فهم و تبیین مراجع طراحی معماران سنتی معاصر ایران

HADI SAFAEIPOUR

Rank: 3rd Rank in the Adult Section

Degree: PhD

Research Title: Methodology of Understanding and Explanation of the Iranian Contemporary Masons Design Resources

چکیده اثر

در دهه‌های گذشته، پژوهشگران تاریخ معماری و شرق‌شناسان، رویکردها و نگرش‌های مختلفی برای خواندن و فهمیدن معماری تاریخی ایران به‌کار برده‌اند. در این میان، یکی از مسائل بنیادی، چگونگی دستیابی به نگرشی درونی است که امکان فهم معماری تاریخی ایران به صورتی اصیل و بومی را فراهم کند. با این نگاه، رساله حاضر به سراغ استادکاران معمار، به عنوان یکی از مراجع اصلی فهم معماری تاریخی رفته و مقوله معماری را از چشم آنها می‌نگرد. مسأله اصلی رساله حاضر، چگونگی ورود به جهان طراحی استادکاران معمار معاصر ایران و در ادامه کشف، ثبت و تفسیر نمودن مراجع ذهنی آنان برای طراحی معماری است. بر این اساس، پرسش اصلی رساله چنین طرح می‌شود: «مراجع طراحی استادکاران معمار معاصر ایران چیست؟» پاسخ به این پرسش، نیازمند پاسخگویی به دو پرسش فرعی دیگر است: نخست آنکه، «آیا استادکاران معمار معاصر ایران، هنوز پیوندهای قابل شناسایی با سنت‌های طراحی در معماری تاریخی ایران دارند که بتواند ما را در انجام این تحقیق یاری رساند؟» و دیگر آنکه «روش تحقیق مناسب جهت مواجهه با استادکاران معمار معاصر و استنباط از گفته‌ها و ساخته‌های آنان چیست؟» رساله حاضر طی تحقیقی بنیادی- نظری (هدف تحقیق)، با انتخاب روش کیفی (پارادایم تحقیق) و با بهره‌گیری از روش زمینه‌گرا (راهبرد تحقیق)، به کاوش در زمینه پرسش طرح‌شده می‌پردازد. یافته‌های رساله بر این نظریه دلالت دارد که الف. استادکاران معمار معاصر ایران از مراجع اصیل و غیر اصیل در طراحی معماری استفاده می‌کنند؛ ب. مراجع اصیل طراحی استادکاران معمار معاصر ایران عموماً مراجعی عینی و ندرتاً ذهنی هستند؛ ج. الگوهای ذهنی مشخص، نتیجه و جوهر همه مراجع است که به عنوان مرجع کانونی در جهان طراحی معماران نقش‌آفرینی می‌کنند.

